

KDO JE JEŽÍŠ

Kázáno v Topeka, 20. června 1964

Co se mne týče, tedy s touto dobrou snídaní jsme měli skutečnou labužnickou slavnost. Obvykle se podává studený chlebiček a k tomu trochu aspiku. Nedávno jsem byl ve Phoenixu a předložili mi vaječnou omeletu – na Jihu jim říkáme „Flapjacks” – bez sirupu, takže jsem si ji musel pocukrovat. Avšak zde jsme se měli opravdu dobře. A to nejen v tělesném ale i v duchovním.

Jsem tak rád, že jsem slyšel svědectví tohoto bratra. Jednoho rána jsem byl zavolán k jeho posteli. Řekli mi, že se něco stalo. Mám za to, že byl jedním z prvních, kteří chtěli financovat tato shromáždění. Jistěže to byl satan, který se to pokoušel způsobit tomuto muži Božímu. Podle toho ale vidíte, jak Bůh působí: On zjednává obrat, tak se z toho stává neobyčejné svědectví, aby ukázal Svoji moc. Těm, kdo Ho milují, dopouští, aby všechno sloužilo k nejlepšímu. Jsme tak vděční, že jsme slyšeli toto svědectví, bratře.

Pro mne je skutečně výsadou, že jsem spolu s vámi v tomto městě. Nedovedu vyjádřit, co pociťuji. Neměli jsme velké masy lidí, jak tomu mnohdy bývá, ale zdá se, jakoby se Bůh chystal něco učinit. Nějak se něco připravuje, lidé jsou na něco připravováni, jsou přiváděni tam, kde by měli být.

Je dobré se setkat s těmito milými pastory. Pro mne je to přednost, že jsem dnes ráno směl přijít, abych mohl mluvit k Obchodníkům plného evangelia. Víím, že tento sbor je ještě mladý. Je velmi malý, a jak bratr zde řekl, ještě potřebují lidi.

Reprezentoval jsem již mnoho velkých, dobrých organizací plného evangelia na celém světě, tak rozličné, jako kupř. baptisty a četné jiné. Přesto náležím jen k jedné skupině, totiž k „Obchodníkům”, protože sami neztělesňují žádnou určitou organizaci. Jsou mezievangelikální. Nehájí nic jiného než jen plné evangelium. Z toho se radujeme.

Myslím, jestliže vy z tohoto města věříte, že vám říkám pravdu, pak je nyní ten čas, v němž se Obchodníci plného evangelia mohou sejít, aby měli obecnství.

Během sobotního rána, kdy se mluví, se jeden od druhého mnoho naučíte.

Mezinárodního prezidenta, bratra Shakariana, jsem poznal před mnoha léty. Mnozí z vás o tom vědí. Na stole ležela kupa telegramů. Zatímco jsem je četl, našel jsem telegram paní jménem Shakarian, která umírala na rakovinu. Nějakým způsobem mě k ní Pán vedl. Tak jsem se seznámil se Shakarianovými, když byla uzdravena. Potom se dal pokřtít doktor Theodore Palouveas, Řek. Byl jejím lékařem.

Řekl: „Idea, na kterou vás staví lidé, je falešná představa.” Pravil: „Tato paní tam leží a zemře.”

Když jsem chtěl vstoupit do domu, řekl: „Jestliže vejdete, buďte nábožný a tichý, neboť ta paní je na smrt nemocná. Leží tady. Obě prsa jí odstranili, je úplně oteklá.” Odušil: „Umře. Na tom nemůžete nic změnit.” Chvilí jsem poslouchal jeho přednášku. Říkal: „Buďte skutečně tiše, nemodlete se nahlas a podobně. Jenom vyslovte svoji modlitbu a vyjdete opět ven.”

Odpověděl jsem: „Ano.”

Pak jsem vešel. Byl jsem si vědom toho, že neuposlechnu, a stoupal jsem vzhůru po schodech. Doufám, že si na všechno znovu správně vzpomínám. Florence – tehdy byla hezkou, mladou dámou, – jakož i sestra Rose i ti ostatní se modlili. Její matka tam ležela již dva dny v bezvědomí a byla úplně oteklá.

Poklekl jsem, abych se modlil. Když jsem to učinil, sestoupil k lůžku Anděl Páně a pravil: „Ve třech dnech bude zase vzhůru.”

Tu jsem se obrátil, vyšel ven a oni mě následovali. Řekl jsem: „Je to ve jménu Pána: Ona vstane.” Tu začali hlasitě plakat. Již přicházel doktor Palouveas a chtěl mne vykázat z domu. Mínil: „Takový nápad! Vzbuzuje v těchto lidech falešné naděje! Ta paní zemře.”

Odpověděl jsem: „Viděno statisticky, ano. Avšak podle Slova Páně, ne.”

Řekl jsem: „Bude žít.” Řekl: „Nesmysl, měl byste teď opustit dům a jít.”

Vtom přicházel bratr Shakarian a pravil: „Okamžik, prosím! Zavolali jsme tě, protože jsi náš lékař a vážíme si tě. Ale zavolali jsme i bratra Branhama. Nedal jsi nám už žádnou naději; on ano.”

Řekl jsem mu: „Víte, co udělám? Jestliže nevstane do tří dnů, přiváží si na záda tabuli s nápisem ‚falešný prorok‘ a oba pojedeme do Los Angeles. Posadíte se do svého auta, pojedete ulicí, budete při tom troubit a ukazovat na mne. Jestliže ale vstane, pak dovolte mně přivázat na vaše záda tabulku s nápisem ‚mastičkář‘, vstoupit do vašeho auta a houkat.” To nechtěl. Později byl pokřtěn v jedné zavodňovací jámě a sloužil Pánu, dokud nebyl vzat vzhůru do slávy.

Tak jsem se seznámil se Shakarianovými. Později jsem spolu pomáhal postavit jejich první sbor. V celé zemi a na celém světě jsem jim byl nápomocen v jejich sborech. Jsou to velmi milí lidé.

Mám za to, že vám něco chybí, jestliže vaše obecenství zde není posilováno, neboť to záleží na obecenství. Máme se přece shromažďovat. Bible nám to říká, zatím co vidíme se přibližovat konec, abychom nezanedbávali naše scházení se.

Neposílí to jen je, ale i vás. A vaše síla posilní církev. Obchodníci plného evangelia nejsou organizací, vedle níž byste se postavili a řekli: „Toto je naše skupina.“ Je pro všechny věřící, aby se scházeli. Tvoří jednotnou obec – církev samu, duchovní věřící. Míním, že by to bylo něco velkolepého, kdybyste to činili. Možná, že se vám to ale zdá nepatrné.

Doufám, že to nezní rouhavě. Nedávno se mne zeptal jeden muž ve shromáždění: „Řekni, jsi kazatel?“ Odpověděl jsem: „To by mohlo souhlasit tak napůl.“

Vždycky se trochu obávám říkat něco o kazateli před lidmi plného evangelia.

Víte, můj otec byl krotitel koní. Učil koně nosit jezdce. Jako chlapec jsem si myslel, že také jednou budu krotitelem koní. Víte, že chlapani by chtěli být jako jejich tatínek. Proto jsem chtěl být také krotitelem koní. Když šel tatínek orat, vždy jsem ho doprovázel. Potom jsem směl starého tažného koně dovést k napajedlu. Korytem byl vyhloubený kmen. Kdo z vás viděl něco takového? Nuže, ze které části Kentucky přicházíte? Kolik vás spalo na slamníku? Ó, potom si mohu svléci sako i kravatu, nebo jsem zde skutečně doma. To je moje prostředí.

Tedy jsem tam chodíval. Tatínek měl sedlo. Jakmile jsem ho zahlédl zdaleka venku, šel jsem pro koně, a zavolal své bratry, aby se posadili na plot. Byl jsem přece nejstarší z devíti. Přinesl jsem hrst bodláků, položil je pod sedlo, opásal pevně koně a vyšplhal se nahoru. Chudák starý Gaul byl tak unavený, že stěžít zvedal nohy od země, ale on zařehal a skákal dokola, protože ho píchalo bodláčí. Popruh jsem pevně utáhl. Sundal jsem klobouk, a myslel jsem, že jsem pravý kovboj. Bylo to proto, že jsem o tom četl příliš mnoho povídek. Předstíral jsem svým bratrům, že jsem pravý kovboj, a také jsem tomu věřil.

Když mi bylo asi osmnáct, utekl jsem z domova a šel do Arizony. Byl jsem si jist, že mě tam budou potřebovat, abych krotil jejich koně. Potřebovali mne, tedy jsem musel jít pryč z domova. Byl jsem ještě nezletilý, přesto jsem utekl a náhodou přišel do Phoenixu v době konání rodea. Prohlédl jsem si ta zvířata, abych se rozhodl, na kterém bych jezdil. Ti, kteří nebyli zkrocení, měli stříbrné sedlo. Právě na těch jsem chtěl jezdit.

Nebyl jsem příliš velký, vždycky jsem byl menší, chtěl jsem si ale opatřit kožené kalhoty. Můj otec je nosíval. V té době ale již žádné neměl. Tedy jsem si jedny musel koupit. Viděl jsem jedny krásné, na nichž dole stálo „Arizona“. Kromě toho na nich byly býčí hlavy a podobné věci. Myslil jsem: „Ó, ty mi budou dobře padnout.“ Jak to už s mladým chlapcem bývá. Když jsem šije oblékl, přesahovaly nohavice skoro o půl metru a ležely na podlaze. Vypadal jsem jako kuře liliputka. Pomyslel jsem si: „Tak tohle nepůjde.“ A obstaral jsem si džínny.

Chtěl jsem si vydělat nějaké peníze. Šel jsem tedy k těm koním a pozorně šije prohlédl. Byli tak neklidní, že ani nežrali seno ze žlabu. Pomyslel jsem si: „Ó!“ Potom vyvedli ven prvního.

Už to je podivné, že o tom vůbec dnes ráno vyprávím; až dosud jsem na to vůbec nevzpomněl. První kůň, na němž měl jet v závodě jezdec, se jmenoval „Kansas Outlaw“. Pocházel z Kansasu, byl velký a statný, ale vzpurný. Nějaký věhlasný jezdec již prý na něm jezdil.

Šel jsem k ostatním jezdcům a posadil se na plot. Měli klobouky staženy do čela a myslel jsem si: „Vypadám jako správný jezdec.“ A přihlížel jsem.

Tu vyšel onen muž. Byl dekorován od hlavy až k patě. Když na tom koni vyjel z přepážky, udělal kůň jen dvě nebo tři otáčky a potom vyhazoval. Kůň letěl rychle do jednoho směru a jezdec do druhého. Pomocníci chytali koně a jezdec, jemuž proudila krev z uší, byl naložen do sanitky. Kůň, který dále pobíhal, byl chycen pomocníky.

Vyvolávač obcházel kolem a volal: „Tomu, kdo na něm vydrží deset vteřin, dám sto dolarů.“ Chodil sem a tam, zamířil ke mně, podíval se na mne a zeptal se: „Jsi krotitel koní?“

Odpověděl jsem: „Ne.“ Docela rychle jsem si to rozmyslel. Nebyl jsem krotitelem.

Když jsem byl svého času ordinován v Missionary Baptist Church, nosil jsem Bibli takhle pod paží. Dostal jsem své papíry, byl jsem nyní obhájcem víry a domníval se, že to už stačí. Považoval jsem se za kazatele.

Jednoho dne jsem byl v St. Louis, kde byla uzdravena dcera Daughertyho. Považoval jsem se přece za kazatele. Tam jsem přišel do letničního sboru. Mnozí z vás snad Roberta Daughertyho znají. Slyšel jsem ho tam kázat. Tento muž kázal tak, že se přitom prohnul v kolenech, zmodral v obličeji, sklonil se k zemi a opět vztyčil a zápasil s dechem. Přesto ho bylo slyšet až o dva bloky domů dále.

Tak rychle ve svém starém, pomalém baptistickém způsobu nedovedu ani myslet. Jestliže se mne od té doby někdo zeptá, zda jsem kazatel, tak řeknu: „Ne.“ Tady musím dávat pozor.

Ve Philadelphia mě oslovil jeden muž. Tam se bude konat příští mezinárodní shromáždění. Dne 29. tohoto měsíce mám promluvit

v zahajovacím shromáždění za Dr. Browna. Bude tam přítomno mnoho bratrů. Bude to ve Philadelphii a začíná to 29. tohoto měsíce. Je pro mne výsada, že budu ta shromáždění zahajovat a dvakrát mluvit při snídani.

Někdo řekl: „Proč se stýkáš s „Obchodníky“? Máš být přece kazatelem.“

Odpověděl jsem: „Jsem přece obchodník.“

Ptal se: „V jaké oboru jsi činný?“

Odvětil jsem: „V obchodě jistoty.“ Řekl jsem to docela rychle, aby tomu nerozuměl a on tomu skutečně nerozuměl. Neřekl jsem „pojišťování“ nýbrž Jistoty“.

Mínil: „To mě těší.“ A potom se zeptal: „Kdepak je ústředí té společnosti? A o jaké pojištění se jedná?“

Odpověděl jsem: „O věčný život.“

Tedy řekl: „O tom jsem ještě nikdy neslyšel. Kde je hlavní sídlo?“

Odpověděl jsem: „Ve slávě.“

Má-li někdo z vás zájem, pak bych s ním rád o té pojistce po bohoslužbě mluvil.

Vzpomínám si najeden pojišťovací případ, který se přihodil již před delším časem, a doufám, že tu není žádný pojišťovací agent. Nakonec můj bratr je zástupcem u pojišťovny „Prudencial“. Jednou jsem na pojištění naletěl. Pojistku nám pořádně nepřčetli. Můj otec pracoval deset let na životní pojištění, které mělo být vyplaceno po dvaceti letech, jak jsme se domnívali. Když bylo splatné, mělo hodnotu 7 dolarů a 50 centů. A my jsme se domnívali, že dostaneme stovky dolarů. Nevyznám se v tom. Pojistky jsou v pořádku, nechci je podceňovat. Jsou úplně v pořádku.

Kamarádil jsem s někým, kdo prodával pojistky. Chodili jsme spolu do školy. Jeho bratr napsal „Vrchní síň“; je to velmi milý baptistický kazatel. Wilmer ke mně jednoho dne přišel a řekl mi: „Billy, přišel jsem, abych si s tebou promluvil o pojistce.“

Odpověděl jsem: „Wilmere, byli jsme vždy dobrými přáteli. Chceš-li se mnou mluvit o počasí, o rybaření nebo o něčem jiném, rád; ale ne o pojistce.“

Řekl: „Potřebuješ pojistku.“

Odpověděl jsem: „Mám jistotu,“

Řekl: „Ó, promiň. Pak už ti asi nějakou pojistku prodal Jesse.“ To je můj bratr.

Odpověděl jsem: „Ne.“ Moje žena se na mne dívala, jako bych byl pokrytec, neboť věděla, že jsem neměl žádné pojištění. (*Jde o slovní hříčky, v angl. jazyce jsou slova jistota a pojištění podobná.*) A já jsem opakoval: „Mám jistotu.“

Zeptal se: „Jaká to je?“

Odpověděl jsem:

*Vědomí blahé, Ježíš že mým, jaseť mne plní vždy nebeským,
zrozen jsa znovu, od hříchu čist, synovstvím Božím, věčně jsem jist.*

Tu mínil: „Billy, to je velmi dobré, ale nestačí to, abys mohl být pohřben.”

Odpověděl jsem: „Ale stačí to k tomu, abych byl z hrobu vyzdvížen. Nestarám se, jak se tam dostanu, starám se o to, abych vyšel z něho ven.”

Obchodníci, jsem stále ještě „činný v obchodě”. Chcete-li se mnou o tom mluvit, budu se těšit.

Je to něco velkého mít obecenství. Myslím, že v Písmu stojí: „Aj, jak krásné a utěšené, když bratři v jednomyslnosti přebývají! Podobá se to vzácnému oleji na hlavě, který kape na bradu, bradu Aronovu, a stéká až do lemu roucha jeho.” Na obecenství je něco zvláštního.

Na počátku byl Bůh jen sám. Tehdy ještě ani Bohem nebyl. Věděli jste to? Nemohl jím být, neboť Bůh je „předmětem vzývání”. To je význam toho slova. On byl Elohim, ten sám v Sobě existující. ON ještě ani nebyl Bohem. Avšak v NĚM byly vlastnosti jako ve vás jsou myšlenky. Nejdříve musíte mít něco ve svých myšlenkách, něco myslet, potom to vyslovíte. Slovo je vyjádřená myšlenka. „Na počátku bylo slovo a to slovo bylo u Boha.” A slovo bylo vyjádřeno a něco zrodilo.

Tak je to se vším. Tak je to se vším, jsme-li znovuzrozeni, máme-li věčný život. Existuje jen jeden druh věčného života, totiž život Boží. Jsme Jeho atributy. Tak mohu mluvit jen ke křesťanům. My jsme atributy. Ježíš přišel jako Vykupitel. Kolik vás tomu věří? „Vykoupit” neznamená stvořit něco nového. Vykoupit znamená, něco, co tu již je, uvést zpět do původního stavu. Proč se potom bojíte? Všechno je v Jeho rukách. Hodiny netikají převráceně. Všechno musí tak být a přivádí nás nyní k tomuto bodu.

Doufám a skutečně důvěřuji tomu, že každý z vás dnes ráno zde, kdo není členem tohoto milého obecenství, o tom bude hovořit s těmito milými muži. Před chvílí jsem si podával ruku s prezidentem tohoto sboru. Posilte se. O Davidovi je řečeno, že nabyt nové síly v boji proti nepříteli. Vy přece chcete učinit vše, co můžete, abyste byli posílnění proti nepříteli. Jsme zde jako bratři plného evangelia. Věříme mu. Pojdme

k dílu, vytáhněme a přivedme do našich shromáždění ještě jiné bratry, ať věří v plné evangelium nebo ne. Chceme se modlit a svým dílem přispět k tomu, aby Tělo Kristovo bylo posílněno. Tím sami nabýváme nových sil. Bůh buď s vámi a pomoz vám. Dejte mi vědět, kdybych vám mohl být nápomocen. Nyní se hned obrátíme ke Slovu.

Nerad bych vás tím zdržoval příliš dlouho. Jak jsem řekl již předtím, jsem poněkud pomalý a také myslím poněkud pomalu. Moje paměť nebyla nikdy dobrá. Proto si na to musím udělat čas. Nevím nic, než to, co On mi uloží, abych

řekl. To mě přivádí mnohdy do těžkostí, a mnohdy také z nich ven. Říkám prostě to, co říká On. Než se vrátíme ke Slovu, přiblížme se k Autorovi.

Před časem jsem cestoval s jedním proslulým doktorem teologie. Mnozí z vás ho budou znát. Je to William Booth-Clibborn. Káže evangelium v sedmi řečech. Mluvili jsme o Bohu a Jeho attributech. Řekl jsem: „Bůh je jako velký diamant. Dary, o nichž mluvíš, jsou zrcadlení lásky Boží.” Zmínil jsem se přitom o Africe.

Prezident diamantových dolů v Kimberley byl jedním z mých pořadatelů. Ukázal mi diamantový důl. Tam je nacházíte i na ulici. Nikdo by se ale neodvážil ponechat si nebroušený kámen. Musí být vybroušen tou společností. Ani velký diamant při nalezení ještě nezáří. Aby zářil, musí být vybroušen.

Tak tomu bylo s Bohem. Musel být zraněn kvůli našim přestoupením, a rozbit pro naše provinění. ON je tím velkým Diamantem. Jestliže je diamant broušen, dostává tvar trojúhelníku. Podržíme-li ho na slunci, tedy se v něm rozzáří sedm barev. Podíváme-li se skrze červenou na červenou, vidíme bílou. Věděli jste to? To je pravda. Červená skrze červenou. Je to krev, rudá krev. Jestliže Bůh pohlédne skrze rudou krev na rudého hříšníka, bude bílý. Je bílý v srdci.

Pokračoval jsem: „Bůh byl ubit, mučen, zraněn, aby tyto paprsky, jakmile na Něj padne mocné Slovo Boží, mohly zrcadlit to, co je Bůh.”

Tento pan Clibborn pravil: „Ale ty prostě neznáš Bibli.”

Odpověděl jsem: „To může být. Ale Autora znám velmi dobře.” To je hlavní věc. Znáám Autora. Musíme znát Jeho, ať znáte celé Slovo nebo ne, Jeho znát musíte.

Byl to jeden mladý misionář, který řekl jednou Hudsonu Taylorovi: „Pane, Taylore, právě jsem přijal Ducha svatého. Mám se začít ucházet o titul bakaláře filozofické fakulty?”

On odpověděl: „Nenech světlo svítit až, když už svíčka napůl uhořela. Nech ji svítit, dokud hoří.” Ano! Jinými slovy: Jestliže nevíš, co máš říci, tedy vyprávěj, jak byla zapálena. To postačí.

Obchodníci plného evangelia, dělejte to stejné. Svedete prostě o tom, co při vás již učinil. K tomu se přece zde scházíte: abyste dosvědčili, co On pro vás učinil. To dá světlo druhým, takže skrze to budou zapálení. Tak byly ve svatyni zapalovány lampy: jedna od druhé. Nové zapálení se nedělo skrze cizí světlo, nýbrž skrze jedno a totéž světlo. To znamená, že to je tentýž Bůh během celé doby, který nechává světlo svítit.

Skloňme nyní hlavy a mluvmе k tomu velkému Autoru.

Nebeský Otče, shromáždíme se nyní v nebeských místech. Jsme si vědomi, že toto není církevní budova. Bezpochyby se tu shromáždíjí Kiwani-club, Lions-club a mnohá jiná sjednocení. Dnes dopoledne však je to církev, protože se zde shromáždili delegáti království. Pociťujeme to již ze svědectví a písní a jsme si vědomi přítomnosti velkého Krále. Víme, že On tu je.

Jako děti Ti přinášíme chvalozpěv našich rtů, snad ne docela podle pořádku, Pane, ale prostě jako děti. TY tomu rozumíš. Úplně jedno, jak velice jsme se snažili nasadit své chování, svůj rozum, přesto by se mohlo stát, že to nepřichází od srdce a je to něco uměle vytvořeného. Jestliže Ti ale přinášíme ze srdce uctívání, které v nás je, pak jsem jist, že to bude přijato.

Modlíme se, abys nás nyní ovinul páskou Ducha svatého, naše srdce sjednotil a mluvil k nám skrze Slovo Boží.

Požehnej tento malý sbor, Pane, dej mu sílu. „JÁ Pán, jsem jej zasadil, dnem i nocí jej budu zavlažovat a nikdo jej nevytrhne z ruky Mé.” Jako Tvůj služebník prosím, Pane, požehnej je. Posilni je, Pane, kvůli Tvému království.

Požehnej každou církev, která je zde dnes ráno zastoupena a každého jednotlivce. Jestliže by zde dnes ráno byli takoví, kteří nejsou dosud zachráněni, tedy prosím, ó Bože, aby toto byla hodina, v níž zjistí, že takto se nemohou potkat se smrtí a aby přijali dar věčného života skrze Ježíše Krista, Tvého Syna. Neboť o to prosíme v Jeho jménu. Amen.

V těch shromážděních jsem kázal tak vážně. Teď bych nechtěl kázat. Avšak myslím, že by to nebylo správné mít shromáždění a nečíst ze Slova a trochu o tom nepromluvit. Zvolil jsem ze Slova malou událost. Mnozí z vás ji ode mne slyšeli dvakrát nebo třikrát. Ale myslím, že by to bylo vhodné ještě jednou. Proto mi to promiňte.

Čtu z Luk. 19, od verš 1. Je to podivný text pro místo, jako je toto. Avšak celé Slovo je přece inspirováno a má své místo. Důvěřuji, že Bůh toto slovo vezme a vloží je tam, kam v tomto jitra náleží.

Ježíš pak vešel do Jericha a procházel městem. Tam ale bydlel muž jménem Zacheus, který byl vrchním celníkem a byl bohatý muž. Byl by rád viděl Ježíše osobně ...

Dovolte mi, přečíst to ještě jednou, neboť bych to rád zdůraznil:

Byl by rád viděl Ježíše osobně; kvůli zástupu lidí to ale nemohl, protože byl malý postavy. Spěchal tedy cestou napřed a vystoupil na planý fík, aby ho viděl; neboť On musel jít kolem něho. Když tedy Ježíš přišel na toto místo, vzhledl vzhůru a zavolal na něho: „Zachee! Spěšně sestup, neboť dnes musím vstoupit do tvého domu.”

Nechť Pán Ježíš připojí Své požehnání ke čtení tohoto slova.

Událost s tímto malým mužem se stala v Jerichu. Jericho bylo nejnižže položené město v Palestině. Je v údolí, Jeruzalém naproti tomu v pohoří.

Napadlo vás, že Ježíšovi, když byl na zemi, dávali to nejnižší jméno, jaké lze vůbec někomu dát? Nazývali Ho „belzebubem“. To bylo nejhörší označení, jaké Mu mohli dát. Znamená to „ďábel, věštec, zlý duch.“ Jeho činy připisovali zlému duchu. Církev, která nebyla ochotna se s Ním setkat, Mu dala to nejstrašnější jméno „belzebub“.

Narodil se v nejchudších podmínkách. Jeho matka, prostá žena, neměla ani místo, kde by mohla děťátko přivést na svět. Jak se vypráví, plenky, do kterých Jej zavinula, pocházely z jařma vola. Ležel v jeslích páchnoucího chléva, který byl plný hnoje. Ten chlév nebyl ani správný chlév, ale jeskyně ve skále.

Ujímal se nejnižších a nejchudších lidí. Ti nejvyšší tehdejší společnosti Ho odmítali. Ti Jeho Jej nepřijali – církev, která by Ho musela poznat. Avšak nepoznali Jej. Nebyli náležitě vyučeni ve Slovu, aby Ho poznali.

Tady vidíme, že opět šel do nejbídnějšího města Palestiny – Jericha. Zapomněl jsem, kolik metrů pod hladinou moře leží. Ponižil se tak velice, že ten nejmenší muž z města musel vystoupit na strom, aby se na Něho díval dolů.

Tak o Nĕm smýšlel svět. Nechali Ho zemřít nekrutějším způsobem, jaký může pro člověka existovat. Umíral jako zločinec. Byla to nejhanebnější smrt, jakou mohl zemřít. Vysvlékli Jej z šatů. Na sochách Jej ovinuli hadrem. ON však „nedbal na pohanění“. Svlékli Jej úplně a hanebně přibili na kříž. Odsoudili Jej k nejnižšímu, nejhöršímu způsobu smrti, jaký existoval. Tak Ho ohodnotil svět.

Bůh Jej ale poctil natolik, že Mu udělil jméno, jež převyšuje každé jiné jméno na nebi i na zemi. Tak velice vyvýšil Jej, Jeho trůn, že i na nebe hledí ještě dolů. Tak Ho poctil Bůh. Jsem si jist, že toto jsou dnes

ráno i naše myšlenky. Jeho jméno převyšuje každé jméno, které by mohlo být jmenováno. Celá nebeská rodina je pojmenována podle jména Ježíš. V Jeho jménu se bude sklánĕt každé koleno a každý jazyk Ho bude vyznávat.

Zacheus byl obchodník v Jerichu. Bezpochyby byl svým způsobem milý člověk. Protože byl dobrý člověk, věřím, že určitĕ patřil k nějaké církvi, k denominaci své doby. Řekněme, že byl farizeem.

Nesouhlasil s názory své manželky. Dejme tomu, že se jmenovala Rebeka. Nesouhlasil s ní, neboť ona již v Ježíše věřila. Věřila, že byl tím, čím také skutečně byl: Mesiášem, neboť Jej vidĕla konat znamení Mesiáše. Byla

Hebrejkou. Hebrejci přece dbají na znamení proroků, neboť takový měl být jejich posel. Z tohoto důvodu by Jej byli museli poznat, neboť přišel jako Syn člověka.

Přečtěte si zbytek události se Zacheem. „Syn člověka přišel, aby hledal a zachránil to ztracené. I on je přece synem Abrahamovým.”

Předhazovali Mu, že měl obecnství s hříšníky. Byli by tomu museli rozumět, ale nerozuměli tomu. Měli svoji teologii, že musejí vést dobrý život a být dobrými lidmi. Ale nevěděli, co měl být jejich Mesiáš.

Víte, že by se to mohlo opakovat? Tak lehce by se mohlo stát, že i my bychom tomu mohli nějakým způsobem neporozumět. Existuje jen jedna možnost, abychom se ujistili, totiž zjistit, co On tehdy byl, neboť Písmo praví, že On je tentýž. Vyhledejte si, jak se bude ohlašovat v konečné době. Stojí psáno, že nečiní nic, ledaže by to předem zjevil, tak to stojí v Písmu: „Bůh, Pán, nečiní nic, aniž by předtím nezjevil Své rozhodnutí Svým služebníkům, prorokům.” ON to zjevil. *Toto* je Jeho Prorok; *toto* je Kniha proctví. Je to úplné zjevení Ježíše Krista v plnosti. Nic nesmí být připojeno nebo ubráno. Měli bychom prozkoumat, abychom poznali, v jakém žijeme dni, neboť bychom mohli padnout do stejné pasti.

Dejme tomu, že Zacheus, obchodník z Jericha, patřil ke klubu Kiwani nebo něčemu podobnému, pokud něco takového existovalo již tenkrát. Vždyť to má sloužit jen jako symbol. Možná, že byl členem jednoho z významných sjednocení, která existovala v Jerichu. Bezsporně byl významným mužem ve své době a náležel k nějaké církvi.

To nejhorší však bylo, že se přidal k populárnímu stanovisku veřejného mínění o Ježíši. Ježíš je to Slovo – Slovo., které se zjevilo, je Ježíš. Osvojil si všeobecný názor, že nebyl prorokem, ale něco jiného – nechtěl bych vyslovit ten výraz, jako bychom použili dnes: podvodník, někdo, kdo něco předstírá.

Hleďte, satan dovede něco napodobit tak perfektně, že se těžko pozná, co je správné a co zvrácené. Ježíš řekl, že tomu tak v posledních dnech bude, že bude existovat tolik napodobenin jako při Jannesovi a Jambresovi, kteří odporovali Mojžíšovi.

Pomyslete, oba muži mohli napodobit všechno, co konali Mojžíš a Aron. Mojžíš ale věděl, že byl potvrzen. Jannes a Jambres nepřišli, aby osvobodili otroky. Mojžíš přišel ve jménu Páně, aby osvobodil otroky, neboť tak to stálo napsané. Abrahamovi bylo řečeno: „Tvoji potomci tam budou jako cizinci prodlévat po čtyři sta let, potom je vyvedu.” Mojžíš měl to TAK PRAVÍ PÁN. Avšak oni dokázali každý dar těch dvou napodobit. Mojžíš a Aron to věděli.

Vůbec si těch napodobitelů nevšimli, ale drželi se každého slova. Nakonec rozhodoval Bůh.

Vy víte, že On předpověděl, že tomu tak bude opět v posledních dnech: „Právě tak jako kdysi Jannes a Jambres vystoupili proti Mojžíšovi, tak vystupují i tito proti pravdě, lidé s narušeným rozumem.” To je pravda. Jsou to pouhé napodobeniny. Lidí to mate.

Mnohdy je káráme. To se však neděje proto, že bychom je neměli rádi, ale právě proto, že je milujeme.

Co by bylo, kdyby váš malý chlapec seděl uprostřed silnice, a vy byste vyšli ven a řekli: „Milý chlapče, tam sedět nesmíš”, on by ale odpověděl: „Starej se sám o sebe!”? Potom byste mu přece dali na pamětnou. Nebo jak se tomu ještě říká, jak mi to uděloval můj otec. Dát pár na zadek. Říká se tomu tak? To by potřeboval.

To se musí někdy uštvědit i církvi. Ne proto, že to dítě nemáme rádi, nýbrž právě proto, že je milujeme. Láska napravuje.

Ježíš to s nimi nemyslil špatně. Miloval je, proto je musel napravovat.

Budeme tedy pozorovat tohoto malého muže s jeho ženou Rebekou. Ona věřila, že tento Muž je prorok – Prorok. Proroka neměli již po celá staletí. Věděli, že nejbližší pravdivý prorok, který vystoupí, bude On. Věděli, že se to stane, neboť to bylo prorokováno. Proroci již nebyli. Potom vystoupil On. Ona viděla znamení Mesiáše a věděla, že to odpovídalo Slovu. Zkoumala to a pochopila.

Tady začíná naše uvažování. Ten muž musel mít za sebou špatnou, neklidnou noc. Nemohl usnout, převaloval se po celou noc na polštáři sem a tam. Mnozí z vás vědí, jaké jsou takové noci.

Rebeka to již věděla. Měla spojení s učedníky. Věděla, že Ježíš příštího dne přijde do města. Velice jí záleželo na jejím muži, že chtěla, aby se sešel s Ježíšem tváří v tvář. V Jeho přítomnosti se v člověku něco stane. ON nebyl jako ostatní lidé, byl jiný. Chtěla si být jista, že se s Ním setká, uvidí Jeho činy a pozná, že On je Mesiáš. Ačkoliv kněží i ostatní říkali: „Na tom nic není. Je to jen podvod a hokuspokus”, věřila a modlila se.

Rebeka, chceš-li svého obchodníka Zachea skutečně přivést k Ježíšovi, tedy se začni modlit a on zneklidní.

Čas se přiblížil. Nazítří tam měl Ježíš projít. Celou noc se převracel v posteli sem a tam a cítil se bídě. Ona tu ležela a modlila se. Při probuzení bezpochyby řekla: „Dík Tobě, Pane, vím, že na něm působíš.”

Jestliže vidíš, že tvůj Zacheus nedochází klidu, tedy řekni: „Díky Tobě, Pane. Působíš na něm.“ Jestliže pozoruješ, že je nelitostný, nechce, abys šla do sboru a říká: „Vzdal se od nich! Nechoď tam už! Na tom přece nic není!“, pak měj trpělivost. Bůh na něm působí. Tak On to činí. Učiní jej tak neklidným, že to už vydrží.

Příštího rána vstal tento malý muž docela časně, oblékl své nejlepší šaty, jaké měl, upravil svoji bradu a učesal vlasy. Rebeka zpod pokrývky na něho hleděla. Věděla, že se něco děje. Připlížil se k oknu a pohlédl tím směrem, aby zjistil, zda už je vzhůru. Ne, ještě se neprobudila, domníval se. Potom zatáhl závěs a pohlédl ven. Právě svítalo. Tedy se přichystal.

Jestliže se za někoho modlíte, něco se děje. Tady selháváme přátelé, protože se nemodlíme. Na modlitbě záleží. „Proste a přijmete.“ Nepřijímáte, protože neprosíte. Neprosíte, protože nevěříte. Vyprošujete si plnost, aby vaše radost byla dokonalá. Proste a věřte, že obdržíte, oč jste se modlili. Setrvávejte v tom. Už toho nenechávejte. Je-li v Bibli nějaké zaslíbení a bylo vám zjeveno, že vám to Bůh dá, tedy se toho pevně držte.

To činila. Bylo jí zjeveno, že její Zacheus bude zachráněn. Tedy na tom setrvala.

Když chtěl vycházet ze dveří, řekla: „Zachee, proč jsi dnes tak časně vzhůru?“

Odpověděl: „Miláčku, myslil jsem, že...“ Víte, člověk může předvádět různé omluvy. Zacheus řekl: „Chtěl jsem se projít a nadýchat se trochu čerstvého vzduchu.“ Vyšňořili byste se na to tak? Ona něco věděla.

Vycházel ven a u dveří se ještě jednou ohlédl. Pozorovala ho skrze mříž, aby viděla, co udělá. Tu to poznala. Poklekla a řekla: „Díky Tobě, Pane. Věřím, nyní se to stalo. Uvedli jsme ho do pohybu.“

Jestliže jste dnes ráno do shromáždění přivedli s sebou svého Zachea, něco v něm probíhá. Sedí-li tu, něco se v něm děje. Tak daleko ho už máme.

Vyšel ven, ohlédl se, zda ho někdo nepozoruje a řekl si: „Vím, co udělám.“ Nyní se přesadíme do jeho myšlenkového pochodu. „Moje žena je úplně zamotána do tohoto takzvaného ‚Proroka z Galilee‘. Kněz a pastor říkají, že něco takového dnes už neexistuje. Všechny ty divy a podobně jsou jen podvod, nic na tom není. Vím, co udělám: Půjdu tam a řeknu Mu, co si o tom myslím. Tím si získám ve městě popularitu, řeknu-li Mu to do očí. To udělám.“ A šel.

Uvažoval: „Cestou do Jeruzaléma musí přijít od severu.“ To území se přece rozprostíralo od Dan až do Bersabé. „Potáhne do Jeruzaléma, půjdu tedy k severní bráně. Pak Ho mám hned, jakmile vejde. Postavím-li se tamhle, budu na Něj dobře vidět a hned Mu mohu říci, co si myslím.“

O, kolik Zacheů existuje dnes! Mluvte ve shromáždění o Ježíšovi a už řekne: „To jsou přece ‚svaté koloběžky‘ na tom nic není. Jestli zastihnu toho muže, budu vědět, co s ním udělám.”

Šel k té bráně. Ale tam se dělo něco zvláštního. Chtěl si najít dobré místo u brány a říci Mu, že je obchodníkem, že je členem klubu Kiwani a všech sdružení města, že je váženým a ctihodným občanem města. Chtěl Mu objasnit, že do On chodit do města nemusí, protože tam mají kazatelů a kostelů dostatek, a nepotřebují tam Jeho ideje. Tak kráčel s nadmutou hrudí ulicí. Rabín ho potom třeba udělá diákonem, když se odváží něčeho takového. Konečně dospěl k městské bráně.

Tam se odehrávalo něco zvláštního. Víte, zeje to podivné, avšak kdekoliv se objeví Pán Ježíš, najde se někdo, kdo Ho chce slyšet. Ještě než tam přišel, uslyšel hluk. Zpívali různé písně: „Sláva Bohu na výsostech” a všechny tyto nádherné zpěvy. Mnozí křičeli a jásali. Není to podivné, že tam kde se nachází Ježíš, je vždy tak rušno?

Víte, že když se jednoho dne ubíral cestou ke chrámu v Jeruzalémě, lámali palmové větve se stromů a jásali. Profesoři a kněží tu stáli a říkali: „Přikaz jim, ať mlčí!”

ON odpověděl: „Kdyby tito mlčeli, potom bude křičet kamení.” V Jeho blízkosti se jásá. Ano!

Víte, že dříve, než vešel Aron do nadpřirozené slávy, musel být pomazán. Jeho roucho mělo na lemu zvonky a granátová jablka. Jen tak mohli vědět, že Aron ještě žije, když je slyšeli zvonit. Podle toho přece i Bůh poznává, zda jste živí, nebo ne, jestliže od vás něco slyší. Jestliže je něco mrtvé, víte, co se děje. Podle toho zvuku mohli poznat, že Ježíš žije. Zacheus ten hluk slyšel. Když tam přišel, byly městská brána i zdi plné lidí. Byl přece jen malý a uvažoval: „ Jak se teď k Němu dostanu, abych Ho spatřil? Je kolem Něho tolik ‚svatých koloběžek‘, že Ho ani nezahlédnu. Jedno je jasné: Odtud Ho neuvidím, protože jsem moc malý.”

„Vím, že půjde jít k mému konkurentovi. Kdyby byl inteligentní, přišel by do mého obchodu, do mé restaurace. ON ale půjde k Lavinskimu.” Doufám, že se tu nikdo nejmenuje Lavinski. „ON půjde do jeho restaurace, přesto, že nejlepší je přece mé jídlo. Má žena Rebeka je dokonce členkou Jeho církve, a On jde tam!”

Mínil: „Půjdu tedy na křižovatku ulic Hallelujah a Glory. Tamtudy On půjde. Ano! Na křižovatce ulic Hallelujah a Glory.” Tam Jej můžete vždycky najít.

Opustil zástup lidí, běžel tam a dodával si odvahy a přemýšlel: „Až přejde kolem rohu, potom Mu řeknu své mínění. Tudy musí jít kolem.” Potom uvažoval, že Jej přece bude následovat zástup lidí.

Tak je to vždycky. „Kde je kořist, tam se shromáždí orlí.“ Ne slepice, ptáci připoutaní k zemi. Nebeský pták – orel přichází tam, kde je kořist. Jeho příbuzná, slepice, je tam, kde mohou žrát potkani a jiní. Orel si staví hnízdo vysoko nahoře v nějakém stromě, kam se nikdo nedostane. Nesužují je žádní parazité; létají příliš vysoko. Ani dravé, ani hlodavé zvíře atd., mu nemůže ublížit. Je to orel. Chtějí orlí pokrm. *Toto* je to.

Víte, že Jehova sám se přirovnává k orlu a nazývá nás také orly. Jeho proroci jsou orlové – vidoucí.

Orel se vyšvihne tak vysoko, že ho jiný pták nemůže následovat. Kdyby se o to pokusil sokol, byl by roztrhán. To je pravda. Zde spočívá ta příčina dnes: Tak mnozí se snaží napodobovat. Brzy to bude zjeveno. Nechtě je vystoupit trochu výše, pak budou všechna pera vytrhána. Ona vypadávají velmi rychle, že ano? Oni se zřítí. Uvažujte o tom. Orel je na to speciálně vyzbrojen. Člověk může tomuto Slovu následovat, jen když je k tomu obzvláště vyzbrojen; Bohem vyzbrojen, ne seminářem. Dokonce i když sokol vystoupí docela vysoko, co mu to prospěje, když ztratí peří?

Ještě něco: Co má z toho, aby vystoupil vzhůru, když tam nahoře bude slepý a nic nebude vidět? Musí mít takový zrak, aby věděl, co tam nahoře bude dělat. Tak je to s Božími orly. Čím výše vzlétnete, tím dále můžete vidět, abyste se mohli vrátit a předpovědět, co se stane. Rozumíte tomu? Myslím, že ten barevný bratr tam vzadu to pochopil velice dobře, že ano?

Potom si asi řekl: „Když budu stát tady, přehluší mne rámusící dav, takže mne vůbec neuslyší. Dělají tolik povyku, že moje hubování nebude vůbec vnímat.“ To je dobré. Potom si pomyslel: „Vím, co udělám. Tamhle je strom. Vylezu na něj a až půjde kolem, uvidím Ho. Vyšplhám se na větev a řeknu Mu, co Mu musím říci. Potom se dozví, že jsem Zacheus, člen zdejší vybrané denominace. Řeknu Mu, kam patřím a co si o Něm myslí můj kněz.“ Nuže, to by mohlo být v pořádku.

Ohlédl se a dumal: „První větev je asi tři metry vysoko.“ On sám měřil snad jen 1,50 m. Jak by měl překonat tu výšku? Ptal se sám sebe, jak se dostane tam nahoru. Neměl jinou šanci, musel na ten strom vylézt. Rozhlédl se kolem a viděl jen jednu možnost. Toho rána ještě neodvezli odpadky a nádoby s odpadem stály na rohu. Pomyslel: „Kdybych si sem jednu z popelnic dotáhl, pak bych se dostal natolik vysoko, že bych dosáhl na první větev. Chci Ho vidět stůj co stůj a také Ho uvidím!“

Víte, když člověk chce Ježíše vidět za všech okolností, potom musí počítat i s extrémními věcmi. Ale vidíte, že Bůh na něm působil. Co to bylo? Modlitby jeho ženy Rebeky byly vyslyšeny.

Tedy poodešel. Odpadky toho rána ještě neodvezli, proto byla popelnice těžká a nemohl s ní pohnout. Byl na to příliš slabý. Zkusil to ještě jednou, ale nepodařilo se mu to. Byla jen jedna možnost: musel ji uchopit a nadzvednout. Ale měl přece své nejlepší šaty.

Avšak jestliže byste skutečně chtěli vidět Ježíše, za každou cenu, vynaložíte na to všechno. Prostě uděláte všechno, budete-li skutečně chtít Ho vidět. Ale satan se pokusí vám to překazit. Pokaždé vám položí do cesty překážku, aby vás zadržel, abyste Jej neviděli. Všim, co je v jeho moci, oslepí vaše oči. Jste-li ale pevně rozhodnutí, připraví vám Bůh cestu. Dnes On prochází *tudy*. Nenechte si od satana nic položit do cesty: že nemáte čas, protože musíte to a to zařídit, atd. Zůstaňte ještě chvíli sedět.

Jde tam tedy a shýbne se. Tím si určitě zmaže svůj krásný oblek. Ale podařilo se mu popelnici uchopit. Právě v tom okamžiku, kdy se mu ji podařilo uchopit a pohnout jí, přicházejí za rohem jeho konkurenti. Přibližně tak to je. Zachee, říkal jsi, že nikdy nepůjdeš k té skupině svatých koloběžek. Ale teď tady jsi!

Stál tu s popelnicí rudý v obličejí. Jeho konkurent pravil: „To je přece Zacheus, majitel restaurantu. Změnil povolání. Má nové místo. Je zaměstnán u města jako popelář.“ Avšak chcete-li Ježíše vidět za všech okolností, vynaložíte na to vše. Setrval. Se zarudlým obličejem ji dostal naproti a postavil. Potom počkal, až zmizeli za rohem.

Nyní vylezl na popelnici a vymrštil se na strom. Prosím, promiňte, měl bych se vyjádřit jinak. Kdo z vás zná ten výraz. Pak je to dobré. Jinými slovy: vystoupil na strom.

Nyní je nahoře. Avšak jak vypadá! Je zmazán od hlavy až k patě od odpadků.

Mnohdy to Bůh nechá s vámi dojít tak daleko. Amen.

Dnes jsem něco slyšel. Víte, jak si zase počínají? Doufám, že nikdy nevníkne do našich letničních kruhů, ačkoliv vidím, jak to prosakuje. Člověk přijde, podá někomu ruku a řekne: „Přijímám Ježíše za svého osobního Zachránce.“ Viděl bych rád, aby přišli k oltáři, poklekli, zemřeli, bojovali, křičeli a vzlykali.

Měli jsme koně. Když jsme je krmili jetelem, báječným sladkým jetelem, plným nektaru, pak jim sliny tekly z huby. Když se přiblížíte dost blízko ke Kanaánu, potečou sliny i vám, neboť se občerstvujete medem z Kanaánu.

Teď tedy seděl na stromě a snažil se utřít špínu se svých nových šatů. Nepomyslel, že by to přišlo takhle. Jestliže se někdo za vás modlí, budete dělat podivné věci. Utíral se, odstraňoval třísky z kolen a rukou a myslel si: „Jak vypadám! Teď tu sedím. Rebeka říkala, že tento Muž je Prorok. Počkám a zůstanu schovaný.“ Posadil se na vidlici větví – dobré místo k sedění.

Jestliže jste se dostali tak daleko, a přišli dnes ráno sem, a sedíte jako Zacheus na nějakém ‚rozvidlení‘, totiž tam, kde se setkávají dvě cesty, vaše a Boží; jestliže jste se tak dalece překonali, že jste přišli dnes ráno sem, pak byla modlitba Rebeky vyslyšena. Nyní se nalézáte tam, kde se stýkají dvě cesty, totiž vaše a Boží.

Když tam seděl, pomyslel si: „Říkala, že On je Prorok, že poznává myšlení lidských srdcí a zjevuje jim je a že jim také může říci, co s nimi není v pořádku. Natanaelovi prý řekl, že než k Němu přišel, byl pod stromem. K tomu nenechám dojít a zůstanu skryt tady na stromě. Tedy jsem i já na stromě. Přesto nevěřím, že On je Prorok. Prostě tomu nevěřím, neboť kněz řekl, že proroci již neexistují. Čtyři sta let jsme už neměli žádného.”

Samozřejmě chápete, že tímto názorným vyučováním bych rád zdůraznil jeden bod.

Stahuje všechny větve k sobě a opravdu dobře se za ně schovává. Míni: „Až sejde Hallelujah ulicí, zahne do ulice Glory. Jakmile tam dojde a zahne za roh, trochu zdvihnu tuto větev, takže budu moci vidět skrz a spatřím Ho. Jen tak trochu ji pozdvihnu. Zde nahoře mě On nebude moci vidět a když půjde kolem a já Ho uvidím, pak vím, co udělám: Potom odstrčím ty větve a řeknu Mu své mínění. Řeknu Mu svoje!” Hezkou chvíli seděl nahoře.

Po chvíli slyšel hluk, který se přibližoval. Když přichází Ježíš, obvykle něco slyšíme. Potom zahrnul za roh. Co uviděl nejdříve? Množství lidí, kteří lemovali ulice. Zacheus pomyslel: „Jsem rád, že jsem tady nahoře na stromě. Tak se zase mezi ně nedostanu.” Nahoře na stromě byl dobře ukryt. Nikdo by ho neodhalil. Jeho konkurenti by se nedozvěděli, že byl tam nahoře. Stačilo jen trochu zdvihnout jednu větev, podívat se skrz a opět ji pustit. On sám by zůstal dokonale ukryt. Zdvihl tedy tu větev a viděl, jak se lidé stavěli na rozích.

Tam přicházel pan Jones s nemocným dítětem. Slyšel ve své restauraci, jak o tom spolu mluvili před několika dny lékař a kněz. „Dítě je na smrt nemocné. Má horečku, a lékař se snažil ji srazit. Ale nedaří se to. Dítě nesmí vůbec opustit dům.” Tak to od svých zákazníků slyšel. „Oni jsou ale tak fanatičtí, že dítě přes studený březnový vítr vynesli ven. Zabalili je do deky – dívku asi desetiletou. Jací fanatici! Až přijde zase do mého restaurantu, bude dítě samozřejmě mrtvé. Ó, řeknu Mu již své mínění!”

Hluk po chvíli zesílil a všichni lidé běželi na ulici. První, kdo se objevil na rohu ulic Hallelujah-Glory, byl velký, silný, holohlavý rybář jménem Šimon, který volal: „Lidé, prosím, jděte na stranu!” Následovalo ho těch jedenáct ostatních, kteří rovněž žádali: „Udělejte přece místo, prosím! Náš Mistr měl včera večer

mocnou bohoslužbu. Síla z Něho vycházela a viděl mocná vidění. Dnes ráno je unaven a šel by rád na snídani. Ustoupili byste, prosím, stranou!”

Zde se blížila rodina Jonesových s dítětem. Rybář i ti ostatní říkali: „Jděte prosíme, stranou!”

„Ale my přece máme dítě, které umírá. Lékaři se ho vzdali. Nechtě nás přece aspoň...”

„Je mi líto, to by chtěli všichni. Nemohu to dovolit. Budete muset ustoupit stranou. ON právě přichází. Prosím, uvolněte místo.”

Mohu vidět, jak se ten malý strážce díval dolů ze svého strážného místa tam na stromě. Viděl, jak pan a paní Jonesovi padli přede všemi lidmi na kolena a zvolali: „Pane, náš Bože, nepomíjej nás. Ó milý Zachránce, slyš mé pokorné volání. Ty, prokazující milost jiným, nepomíjej nás.”

Když procházel kolem, zůstal stát a pravil: „Pane Jonesi, přines Mi vaše dítě.” Bylo to nějak přesvědčivé. -

ON je dnes tentýž. Není potřeba modlitebního lístku, není potřeba žádné skupiny, je zapotřebí jen víry, jak ji měl slepý Bartimeus, který seděl před městem u cesty. Jak ho mohl Ježíš, asi dvěstě metrů vzdálený od něho, slyšet? Avšak jeho křik: „Ježíši, synu Davidův, smiluj se nade mnou!”, Ho zastavil. Někdo se dotkl Jeho roucha. Obrátil se a řekl: „Přiveďte ho ke Mně.”

Přinesli tam to dítě. Vložil na dítě ruce; to bylo vše. Otec je vzal a za několik minut běhalo dítě po ulici. Horečka ustoupila.

Trochu ho to obměkčilo. Pomyslíl: „Třeba je to přece Prorok.” Nějak začal věřit.

Vy víte, že takové věci nás přesvědčují, neboť On je to Slovo – ne ten „Já jsem byl”, nýbrž ten „JÁ JSEM”.

Nyní došel pod strom. Zacheus trochu pozdvihl větev a díval se dolů. Když On přišel k tomu stromu, myslel sám při sobě: „Nemohl by přece jen být Prorokem? Třeba jím je.” Vidíte, musíte mít víru. „Mohl by jím být? Měl skloněnou hlavu, když vstoupil pod strom, jak to býval Jeho jemný způsob.

Něco se změní, když Ho uvidíte. Budete proměnění. Nemůžete již být ti stejní. Já jsem o Něm slyšel, vy jste o Něm slyšeli; avšak když jsem Jej, to Slovo, poznal, nemohl jsem už být ten stejný. Je při Něm něco, co je jiné, než u ostatních lidí. Je při Něm něco, co je jiné, než u biskupů, kardinálů, papežů atd. Něco je na Něm jiného.

Když byl pod stromem, zůstal stát, pohlédl vzhůru a pravil: „Zachee! Sestup spěšně dolů; neboť musím dnes přijít do tvého domu.” Věděl, že byl tam nahoře. Věděl také, kdo on byl.

Bratře, sestro, On je včera, dnes i na věky tentýž. Dnes ráno má jít kolem nás. Prošel tímto městem, aby byl tento týden u nás.

Víte, že kdyby do Topeka přišel prezident Johnson, pak by město ověsili vlajkami a vyzdobili ulice. Připravili by mu veliké přijetí. Když přijde Ježíš, sotva se objeví někdo, aby Ho spatřil. Prezidenta by musela přivést do města policejní eskorta. My ale máme ještě dostatek míst k sedění. Vidíte ten rozdíl? Nemají zájem Ho vidět.

Doufám, že dnes ráno tu je nějaký Zacheus, k němuž On bude mluvit, až půjde kolem.

Sestoupil dolů se stromu. Ovšem, že kritikové řekli: „Tento muž je hříšník.”

On ale řekl: „Pane, jestliže jsem něco získal neprávem, chci to stonásobně nahradit. Navrátím to. Jestliže jsem někoho podvedl, jsem ochoten to napravit. Chci to učinit.”

Skloňme své hlavy.

Zachee, jsi připraven dnes ráno? Proč nesestupuješ dolů se stromu? Proč nepřicházíš? ON nyní přechází kolem, prochází tvým srdcem, hovoří k tobě. Během toho, co máte skloněné hlavy a modlíte se: Je zde někdo, kdo by chtěl říci: „Bratře Branhame, byl jsem vždy pochybovačem.” Uvažujte o tom: on byl nábožný.

„Byl jsem skeptický, ale nyní věřím. Pomoz mojí nedověře, ó Bože.” Nikdo nehledí kolem, jen já a Bůh.

„Nezdvihám ruku k bratrovi Branhamovi, nýbrž k Tobě a prosím: „Nepomíjej mě, věrný Spasiteli. Slyš můj pokorný křik. Udělej ze mne skutečného věřícího, Pane. Přijď, pojd' dnes se mnou domů a zůstaň tam.”

„Dnes musím vejít do tvého domu.”

Chtěli byste zvednout ruku a říci: „Rozpomeň se na mne, ó Bože”?

Pán pozehej tebe, tebe. „Rozpomeň se na mne, ó Bože. Pojd' se mnou dnes domů. Víím, že jsi tady. Víím, že znáš mé srdce. TY teď mluvíš ke mně. TY víš, co jsem učinil nesprávného. Víš dokonce, že patřím ke sboru plného evangelia a přesto jsem byl tak lhostejný. Nečinil jsem co bylo správné. Zanedbával jsem modlitební shromáždění a dával jsem přednost všemu jinému. Konal jsem skutky, které podle naší víry nejsou správné.”

„Jsem žena a víím, že jsem se nesprávně oblékala, dal jsem si ustříhnout vlasy a nosila make-up. Přitom bych měla být sestrou, která věří v plné evangelium. Buď mi milostiv, ó Pane. Ráda bych, kdybys dnes šel se mnou domů. Od nynějška chci být živým příkladem Ježíše Krista.” Nechcete vy, kteří

pociťujete přítomnost Boží, zvednout ruku a říci: „Modli se za mne.“? Bůh ti žehnej, Bůh žehnej tebe, Bůh žehnej tobě, Bůh vás žehnej, sestry. Ano.

Nebeský Otče, mnozí z těch ženských a mužských „Zacheů“ odstrčili větev a vykoukli. Poznali, že Ježíš ví, kde bydlí, kde se nalézají. Zjevil jim, že nestojí správně. Mnoho, mnoho rukou zde bylo zdviženo. Prosím, jdi dnes s nimi domů, Otče, vejdi do jejich domu, přebývej v jejich srdcích. Nechť na toto ráno nikdy nezapomenou. Je to podivné, že se snažím přinést trochu humoru do smíšeného shromáždění. V tomto okamžiku však, v němž jde o hlavní věc, nechť lidé poznají, kdo je dnes ráno zde s námi: Slovo, které se ohlásilo v našem městě, mezi námi – Pán Ježíš sám, Slovo, které se stalo tělem, působí skrze lidské tělo. Ó Bože, kéž naši milovaní přátelé toto poznají a jsou Ti přivedeni blíže.

Ještě jednou Tě prosím, Otče: Jdi s každým Zacheem a každou ženou, Rebekou, domů. Nechť poznají, že jejich modlitby jsou vyslyšeny. Odporučíme je nyní Tobě. Nechť Tě nyní bez váhání přijmou do svých srdcí, jako tento Hebrej v onom jitra, i když byli převrácení. Ježíš řekl: „I on je přece synem Abrahama.“ TY jsi ochoten jít s námi domů, Otče. Prosíme Tě, nikdy nás neopouštěj. Pojď s námi, když dnes ráno budeme odcházet od této snídaně. Šťastní a radostní jsme na sebe hleděli přes stoly. Stiskli jsme jeden druhému ruku, milujeme se navzájem, jak to jen křesťané dovedou.

Myslím na to, že tu možná už nikdy nebudu. Možná, že tuto skupinu, jak je zde, už nikdy u takové snídaně neuvidím. Jsem však jist, Otče, jestliže Tě dnes vezmou s sebou domů a nechají Tě u sebe bydlet, že se s nimi setkám opět u oné Večeře, až po skončeném boji budeme hledět za stolem, sahajícím přes celou oblohu.

Vidím dnes ráno i kazatele s šedými vlasy, kteří kázali již, když já jsem byl mladým hochem. Věřím, že oni vydobyli ty pařezy, roztrhali skály, postavili cesty a připravili dary, o nichž prorokovali, že přijdou. Bůh je žehnej, všechny je žehnej. Požehnej tyto drahé ženy, které přinášely oběti, aby jejich mužové mohli kázat, a oběti, jež přinášejí všichni křesťané. Buď s nimi, Otče.

V onom večeru budeme sedět a hledět na sebe přes stůl. Možná, že se od dnešního rána až do té doby už nikdy neuvidíme. Bezpochyby, že i nám tam budou po tvářích stékat slzy radosti, až se natáhnou pře stůl a stisknu jim ruku. Potom uvidíme Jeho, až vejde. Jak budeme rádi, že jsme sestoupili se stromu, možná se stromu nějakých stanov, denominací nebo podobných, našeho sobectví, našich hloupých cest nebo lhostejnosti vůči Němu, že jsem vystoupili z naší slepoty do světla. Potom se z toho budeme radovat, až Ho spatříme v královském rouchu vejít, když půjde kolem stolu a bude nám Svou drahocennou rukou stírat všechny naše slzy s očí a řekne: „Neplač. Všechno pomínulo. Vejdi do radostí

svého Pána, které jsou ti připraveny od založení světa.” Zůstaň s námi, Otče, pojd' s námi domů a zůstavej s námi. Prosíme o to ve jménu Ježíše. Amen.

*Miluji Je, miluji Je,
drahého Beránka Božtího,
který mne miloval,
a zemřel za mne na dřevě kříže.*

Když jsem vystoupil na strom, již mne miloval. Pohleďte, na jaký strom vystoupil On pro mne: na kříž, to opovrhované dřevo.

...na dřevě kříže.

Hleďte, na jaké dřevo On vystoupil, aby vás dostal dolů s vašeho stromu.

Nemůžete Ho milovat, aniž byste se navzájem nemilovali. Podejte si nyní ruce přes stůl a řekněte: „Bůh ti žehnej poutníku.”

*... který mě miloval
a zemřel za mne na dřevě kříže.*

Nemilujete Je proto, že šel za vás na dřevo, aby vás s vašeho stromu přivedl dolů? Nechcete Ho dnes ráno nechat jít s vámi domů? Kdo z vás Jež vezme s sebou? Zvedněte ruce. „Amen.” Bůh vás žehnej.

Vy obchodníci, dříve než půjdeme odtud, rád bych s vámi ještě okamžik mluvil.

Nejste-li dosud křesťanem, nemáte ještě obecnství s křesťany, lidé, jestliže jste přijali Krista, a zvedli ruku: Jděte k jednomu z těch pastýřů zde a řekněte mu, co jste činili. Oni vás přijmou. Jeden z pastorů nechť napíše dopis pro tohoto mladého barevného bratra. Byla to milost, že ten mladý muž, který tam seděl a dával pozor, včera večer přišel k víře. Chápete to? Duch se k němu obrátil. Billy a má žena mi o tom vyprávěli, když jsme byli doma. ON se k němu obrátil, když sedl tam v rohu, našel ho a přivedl domů. To je suverenita. Vezměte Je s sebou. Připojte se někde k nějaké skupině, která káže plné Slovo Boží, abyste mohli mít obecnství. Při všem se držte pevně Slova. Ano!

Obchodníci, víte, co se stalo se Zacheem? Stal se členem Obchodníků plného evangelia v Jerichu. Ano. Patřil k tomu sboru tam. To zní odvážně, ale je to pravda, jako ten zbytek. Jsem jist, že Ježíš by nezaložil nic jiného než sbor plného evangelia a Zacheus by se k němu připojil. Nuže, Zachee, učíš to stejné.

Bůh vás žehnej, až do shledání dnes večer. Předávám teď bohoslužbu opět pastorovi.